

Arkkiivisuja.

Laulu Suomesta.

LAULU SUOMESTA.

Sävel: Wengerskaa.

Tämän kerran Suomenmaasta lauluni ma laitan,
se ylistystä uhkuu ja kiitosta soi.
Paras paikka maailmassa tämä olla taitaa,
sen vertaista mistään ei löytyä voi.
Kyllä täällä Suomenmaassa elellä nyt kelpaa,
jos raha meiltä loppuu, otetaan me velkaa;
Ranskalainen kultalaina
siit'on meillä turva aina
vaikka kuinka pula-aika ahdistais'.

Pula-ajan kourissa kansakunnat huokaa
ja hätä oli muissa maissa huikia;
köyhät kun huutavat: ei ole ruokaa!
ja dollarin kurssi on huokia.
Kas täällä vasta joka jätkä rahan kimpuss' häärää.
pankkiherra kaupittelee vekseliä väärää,
reisuusälli varastaa,
virkamiehet kavaltaa
ja papin säkki pohjaton se viel' yhä on.

Työmiehet valittaa ett' pieni on palkka
ja tavara on kallista puodissa.
Suolivyöhön lisää täytyi reikiä laittaa
kun vartalo hoikka on muodissa.
Ja työmiehen kakarat ne sähköä haukkaa,
isommat jo hädissänsä Venäjälle laukkaa.
Eivät viitsis' tehdä työtä,
vaikka aina täytyis' syödä.
Mistäs sitten herroillemme riittäisi?

Herrat ne tiuskii: ei kannata maksaa
 kun huonosti tuottaa nyt afäärit.
 Työmiehen palkkaan jos lisätään taksaa
 niin kaatuvi trustit ja kartellit.
 Työttömille valtio työtä kyllä laittaa.
 Kunnan keittokattilasta syödä saa jos maittaa.
 Kaikki täällä hyvin luistaa,
 nälkää ei nyt tarvis muistaa,
 kun vaan jaksais' liikutella leukojaan.

Talonpojan pellolla traktorit kääntää
 ja Fordi ja Buick'i on tallissa.
 Ei nyt enää isäntien työtä tarvis vääntää
 — ja rennit ja piikat on kalliita.
 Ja isännill' on konjakit ja emännill' on herkut,
 tyttären hepeneiss' on monellaiset ferkut.
 Mutta metsät ovat myödyt
 ja rahatkin ovat syödyt;
 ja meijeritkin tuottaa nyt huonosti.

Pulamiehet koittivat ne huutokaupat estää
 mutt' sekin homma lopulta men' läskiksi.
 Poliisien kanssa ei »kansanjoukot« kestä,
 sen Nivalankin kapina jo merkitsi.
 Ja talonjussin pirtissä vasara se paukkuu.
 Kuitteja täynnä on verokarhun salkku.
 Suuret ovat laskut
 ja vekselien maksut.
 Ja viimeinen valtti on konkurssi.

Puolueita Suomenmaassa oli liian monta
 ja siks' oli tehtävä »puhdistus«.
 Olishan se ollut jo vallan onnetonta
 jos ei olis' »palautettu järjestys«.
 Kommunisti muilutettiin itärajan taakse
 hörppimähän tsaijua »tavaritsh'in« luokse.
 Eikä sieltä koskaan palaa —
 paitsi milloin joskus salaa
 yrittääpi solujansa järjestää.

Edistys ja ruotsikot ne »laillisuutta« vaati
ja »muilutusta« vastaan protesteerasi —
mutt' kokoomuksen kanssa ne kuristuslait laati
ja kansalle sitten ne serveerasi.

Maalaisliitto puuhaa enemmän kuin jaksais'
ett' valtio munistakin vientipalkan maksais,
velat anteeks' korot pois;
jos vahvan viljatullin sais'
kävis köyhän miehen leipävarras korkeammaks'

»Marksilainen hapatus on poistettava maasta«,
senhän nyt »kansanliike« huomasi.
»Sorakuoppaan« pyyhästään me »internaalin« saasta,
näin »miehet« ne Lapualla tuumaili.
Ja kokomusta sos.-demille kiristelee hammast'.
Noske parka lauhkeana kuuntelee kun lammas.
Ei nyt vielä huoli surra,
eihän tuo tok' taida purra
vaikkapa se kintereillä ärhentää.

Lapualta lähtivät »isänmaan parhaat«,
ja nehän vasta piti eri meininkiä.
Toiset kyllä sano, että seilataankin harhaan
ja eiköhän me muuteta reilinkiä.
Ensinnä kun soitettiin talonpojan marssi,
sitten vasta tanssittiin Mäntsälän valssi.
Turussa ne hoviherrat
tuumiskeli monet kerrat
millä lailla »kärkimiehet« tuomittais'.

Hallitukset meillä ovat lujat sekä vankat,
ne kapinatkin sanallansa kukistaa.
Kotiansa mennä saavat »rivimiehet sankat«,
vain »johtajia« hiukan se tukistaa.
Helsingissä yötä päivää lakimylly jauhaa.
Sotajoukot vartioivat tasavallan rauhaa.
Suojeluskunnan kivääreillä,
poliisien patukoilla
kansalaisten »oikeudet« turvataan.

Kieltolain kaadossa ol' aikamoinen hoppu
 ja yhteisvoimin se pyllähti.
 Trokareista meillä tehtiin äkkinäinen loppu
 ja kansa tuli hetkessä raittiiksi.
 Mut' herrasmiehen kahvissa on ranskalaista kermaa.
 maanmoukat naukkaavat anniskelun viinaa,
 virolainen peruna
 ja kotimainen pontikka
 ne jätkämiehen kurkusta luiskahtaa.

Kyllä täällä Suomenmaassa hauska olis' olla
 ja korpikuusen kyyneleitä itkettäis',
 jos ei meidän pussissamme raha olis' nolla
 ja jos meistä vanhat piät tykkäisivät.
 Vaan houkutellen, ruikutellen valkonauhan tantit
 pakanoille kerjäsivät viimeisetkin lantit,
 jotta saisi lämpimäisiä
 neekereille turkiksia —
 kotimaassa kyllä »pärjää« ilmankin.

Kyllä täällä isänmaassa hyvä olis olla
 kun saisi »tehdä mitä itse tahtoo vaan«.
 Poliitiikan pyörteissä kun kukko tunkiolla
 nyt kansalaiset raivopäisnä hyppii vaan.
 Keisarit ja diktatuurit vielä olla passais',
 sitten vasta tässä maassa oleskella kelpais«.
 Kosolan ois' onnenohjat,
 Somersalon puhelahjat.
 Eerikki jos olet, niin et puhua saa.

Kirjoittanut Topias Kilpi.

Hinta 2 mk

YHTEISKUNNALLISEN KIRJASTON
 KOKOELMA

TYÖVÄENLIIKKEEN KIRJASTO